

Sygn. akt XVI Ca 1/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XVI Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Teresa Karczyńska- Szumilas

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2015 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko T. H.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego (...) z 23 stycznia 2014 r. w sprawie I C 1440/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej T. H. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 90 zł (sł. dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt XVI Ca 1/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Spółka Akcyjna w W. wystąpiła z żądaniem zasądzenia od pozwanej T. H. kwoty 520, 26 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 369, 82 zł od dnia 2 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty; 7, 60 zł od dnia 26 listopada 2012 r. do dnia zapłaty; 142, 84 zł od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, z tytułu dostarczania do lokalu zajmowanego przez powódkę paliwa gazowego.

W dniu 15 grudnia 2012 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów, a w przypadku uwzględnienia powództwa o rozłożenie należności na raty. Pozwana wskazała, iż uiściła ryczałt na rzecz Towarzystwa Budownictwa (...) z tytułu zużycia gazu, zaś powód nie doręczył jej umowy ani też regulaminu świadczenia usług i cenników będących podstawą naliczania opłata za zużycie gazu.

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2013 r. wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym (...) stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego(...).

Powód w odpowiedzi na sprzeciw zakwestionował zasadność podniesionych w nim argumentów.

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy (...) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 520, 26 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 369, 82 zł od dnia 2 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty; 142, 84 zł od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia zapłaty; 7, 60 zł od dnia 26 listopada 2012 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 4 kwietnia 2005 r. pozwana zawarła z Towarzystwem Budownictwa (...) umowę najmu lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...). Według aneksu nr (...) do tej umowy pozwana winna była zapłacić za paliwo gazowe ryczałtem wraz z pierwszym czynszem, co uczyniła.

W dniu 27 kwietnia 2005 r. pośrednik prawny powoda (...) spółka z o.o. w G. zawarł z pozwaną umowę nr (...) sprzedaży gazu ziemnego do lokalu. Pozwana odbierała paliwo gazowe i opłacała otrzymane faktury.

W dniu 11 lutego 2010 r. strony zawarły nową umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr (...). W § 10 ust. 2 umowy odbiorca oświadczył, że przed zawarciem umowy otrzymał od sprzedawcy ogólne warunki umowy i taryfę. Na podstawie w/w umowy pozwana pobierała od powoda paliwo gazowe, korzystała z niego, z tytułu czego otrzymywała wystawiane przez powoda faktury VAT za zużyte paliwo gazowe, które były przez nią regulowane.

Do 2012 r. pozwana regulowała swoje zobowiązania względem powoda.

W dniu 18 maja 2012 r. na podstawie rzeczywistego wskazania gazomierza na dzień 14 maja 2012 r. - 5154 m² została wystawiona faktura VAT nr (...) na kwotę 1075,24 zł z terminem płatności na dzień 1 czerwca 2012 r. oraz faktura VAT nr (...) rozliczająca zużycie paliwa gazowego za okres od dnia 14 maja 2012 r. do dnia 14 lipca 2012 r. w oparciu o prognozy, których pozwana nie uregulowała.

Po otrzymaniu wezwania do zapłaty zaległych kwot pozwana osobiście, telefonicznie i pisemnie kontaktowała się z powodem w sprawie wyjaśnienia sposobu rozliczenia zużycia paliwa gazowego oraz braku doręczenia jej przez powoda zawartych umów, regulaminów oraz taryf, każdorazowo otrzymując od powoda pisemne odpowiedzi.

Pozwana w dniach 1 czerwca 2012 r. i 1 sierpnia 2012 r. uregulowała znaczną część należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 18 maja 2012 r. - odpowiednio wpłaciła kwoty 355, 42 zł oraz 350 zł.

W dniu 16 sierpnia 2012 r. w czasie pobytu pozwanej w sanatorium powód zdemontował u niej gazomierz i w tym samym dniu wystawił fakturę VAT nr (...) rozliczającą rzeczywiste zużycie gazu w okresie od dnia 14 maja 2012 r. do dnia 16 sierpnia 2012 r.

W dniu 24 sierpnia 2012 r. powód skierował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty należności z tytułu dostawy gazu w łącznej kwocie 520, 26 zł, na którą składały się kwota 369, 82 zł z tytułu niedopłaty do faktury VAT nr(...), kwota 142, 84 zł z tytułu faktury VAT nr (...) oraz kwota 7, 60 zł z tytułu noty odsetkowej nr (...); wskazanej należności pozwana nie uregulowała.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wiarygodnych i niekwestionowanych przez strony dokumentów oraz częściowo zeznań pozwanej. Sąd Rejonowy nie dał zaś wiary zeznaniom pozwanej w części, w której twierdziła ona, że nie otrzymała żadnej z umów o dostawę paliwa gazowego, w tym regulaminów i taryf, gdyż było to sprzeczne zarówno z treścią tych umów, jak i pozostałych dokumentów.

Kierując się treścią przepisu art. 207 § 6 kpc Sąd Rejonowy pominął twierdzenia pozwanej dotyczące braku legalizacji licznika, uznając je za spóźnione, zaś na podstawie art. 207 § 7 kpc Sąd Rejonowy zwrócił pismo pozwanej z dnia 28 października 2013 r. w części przekraczającej zgłoszone wnioski dowodowe, jako złożone z naruszeniem art. 207 § 3 kpc.

Sąd Rejonowy uwzględnił natomiast wniosek powoda o zażądanie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przedłożenia dokumentów dotyczących odczytu licznika na gazomierzu i przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów, gdyż wniosek ten został złożony przez powoda w odpowiedzi na sprzeciw.

W wyżej przedstawionym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne.

Sąd Rejonowy wskazując na niezasadność zarzutu pozwanej braku związania umową uznał, za niewiarygodne jej twierdzenia, w świetle których nie otrzymała ona podpisanego przez powoda egzemplarza umowy, zwłaszcza, że przez cały czas wypełniała postanowienia umowy, odbierała dostarczone paliwo gazowe i płaciła wystawione przez powoda faktury.

Niezasadne były w ocenie Sądu Rejonowego również zarzuty pozwanej dotyczące niedoręczenia jej regulaminu i cenników obowiązujących u powoda. Jak wynika bowiem z § 10 ust. 2 umowy z dnia 11 lutego 2011 r. pozwana oświadczyła, że otrzymała od powoda ogólne warunki umowy i taryfy obowiązujące u powoda, a poza tym przy dołożeniu należytej staranności mogła zapoznać się z treścią tych dokumentów, gdyż informacje takie są dostępne w siedzibie powoda i na jego stronie internetowej. Pozwana nie mogła powoływać się na niezajomość nowej taryfy zmieniającej ceny energii, bowiem zgodnie z powołanym i akceptowanym przez Sąd Rejonowy stanowiskiem judykatury zatwierdzona przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i opublikowana taryfa w czasie trwania stosunku prawnego wynikającego z umowy sprzedaży energii wiąże odbiorcę w terminie określonym w umowie, w granicach przewidzianych przez art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne. Mając powyższe na względzie Sąd Rejonowy zważył, że skoro umowa z dnia 11 lutego 2010 r. nie przewidywała możliwości jej wypowiedzenia przez odbiorcę, ani nie określała terminu związania stron nowymi stawkami paliwa gazowego wynikającymi z tej taryfy, to nowe stawki zatwierdzone przez Prezesa URE i opublikowane w dniu 30 czerwca 2011 r. i 16 marca 2012 r. wiązały strony w terminie określonym w art. 47 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powód przedstawiając faktury i notę odsetkową oraz odczyt licznika na gazomierzu udowodnił, że pozwana nie uregulowała obciążających ją należności i na podstawie art. 45 a ustawy Prawo energetyczne uwzględnił powództwo, o odsetkach orzekając na podstawie art. 481 i 482 kc.

Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do rozłożenia dochodzonego świadczenia na raty zgodnie z art. 320 kpc, bowiem sytuacja materialna pozwanej pozwalała na jednorazowe spełnienie świadczenia, a poza tym już od 2012 r. pozwana miała świadomość długu, wobec czego winna była poczynić stosowne oszczędności na jego spłatę.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi pozwaną.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego (...) wywiodła pozwana, zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi temu skarżąca zarzuciła zarówno naruszenie prawa procesowego, jak i materialnego, poprzez:

- nierówne traktowanie stron wobec przyjęcia i uwzględnienia dowodów niezgłoszonych przez powoda w pozwie, zaś pominięcie dokumentów i dowodów zgłoszonych przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty oraz wniosków dowodowych zgłoszonych w odpowiedzi na nowe twierdzenia powoda, w tym także na ostatniej rozprawie; uwzględnienie dowodów i twierdzeń powoda z naruszeniem zasady prekluzji dowodowej;
- niepełne poinformowanie pozwanej o przysługujących jej prawach, w tym do ubiegania się o przyznanie jej pomocy prawnej z urzędu;
- wezwanie powoda do usunięcia braków formalnych pozwu już po przekazaniu akt sprawy przez Sąd Rejonowy (...) Sądowi Rejonowemu (...) (...);
- otwarcie rozprawy w dniu wyznaczonym jako dzień publikacji wyroku, tj. 16 stycznia 2014 r.

- zaniechanie wnikliwego ustalenia stanu faktycznego pomimo dochodzenia przez powoda roszczenia na podstawie dokumentów wystawionych prawie pięć miesięcy po złożeniu pozwu, które nadto stanowią duplikaty faktur, a nie ich kopie;
- nierozpoznanie istoty sprawy, m.in. przez brak szczegółowego wyjaśnienia, czy powód doręczył pozwanej oryginał umowy na dostawę gazu; czy umowa ta była podpisana przez osobę upoważnioną przez powoda do jej zawarcia i należyte wykonywana; czy powód dokonywał regularnych legalizacji gazomierza i w związku z tym, czy powinien korzystać z ochrony prawnej, skoro rozliczenia opiera na odczytach urządzenia nielegalizowanego przez ponad 7 lat oraz bez udziału pozwanej przy tych odczytach;
- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, m.in. poprzez błędne założenie, że skoro pozwana potwierdziła w lutym 2010 r., że otrzymała ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego i obowiązującą w tamtej dacie u powoda taryfę, to była to taryfa obowiązująca u powoda w późniejszym czasie, przed wystawieniem spornych faktur;
- oddalenie wniosku pozwanej o rozłożenie należności na raty wskutek przyjęcia, że pozwana na spłatę zadłużenia mogła poczynić oszczędności, mimo że od września 2013 r. jej głównym źródłem utrzymania był zasiłek z opieki społecznej w wysokości 529 zł miesięcznie przeznaczany na koszty ogrzewania elektrycznego i koszty leczenia, zaś na pokrycie kosztów pozostałych bieżących potrzeb pozwana otrzymywała zasiłki celowe, których nie mogła przeznaczyć na wykonanie zobowiązania;
- uznanie, że załącznik do pisma powoda - znak (...) podpisany przez kierownika działu umów R. B. jest dokumentem z odczytów wskazań rzeczywistych gazomierza o nr fabrycznym (...), podczas gdy jest to jedynie tabelaryczne zestawienie dat odczytów wskazań tego gazomierza i zużycia gazu pomiędzy odczytami bez wskazania daty legalizacji urządzenia pomiarowego oraz kontroli prawidłowości jego wskazań, a nadto nie potwierdza, by jakkolwiek odczyt został dokonany w obecności pozwanej;
- uznanie, że złożona przez powoda taryfa jest kompletna, choć powód złożył jej egzemplarz bez strony oznaczonej numerami 38/42, zawierającej punkt 7 taryfy.

Skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania oraz zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podkreśliła ponadto, iż powód zmienił ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego od dnia 12 października 2011r., zaś gazomierz nie był legalizowany co najmniej od 16 października 2007r.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie, wskazując na niezasadność sformułowanych zarzutów oraz domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy po zapoznaniu się i rozważeniu całości zebranego w sprawie materiału dowodowego - stosownie do treści art. 382 kpc - doszedł do przekonania, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji akceptuje i przyjmuje za własne przy dokonywaniu oceny zasadności apelacji, zatem nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania.

Wszystkie zarzuty apelacji pozostają niezasadne.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba na nietrafność zarzucanego nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy. Przy przeciwnym bowiem uznaniu zarzut ten, jako najdalej idący, z mocy art. 386 § 4 kpc obligowałby Sąd Okręgowy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. O nierozpoznaniu istoty sprawy można mówić wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu nie odnosi się do tego co było przedmiotem sprawy, a zatem gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony. W ocenie Sądu Okręgowego zestawienie w niniejszej sprawie treści żądania pozwu z zaskarżonym rozstrzygnięciem, a następnie częścią motywacyjną jego uzasadnienia nie pozwala tak sformułowanego zarzutu skutecznie postawić. Utożsamianie bowiem przez skarżącą nierozpoznania istoty sprawy z odmiennym od preferowanego przez nią wyjaśnieniem okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia pozostaje oczywiście błędne. Tak postawiony zarzut mógłby znajdować uzasadnienie w sytuacji skonstruowania go w ramach art. 233 § 1 kpc, jednakże w okolicznościach przedmiotowej sprawy również pozostaje niezasadny, albowiem opiera się na bezpodstawnych zarzutach stawianych postępowaniu dowodowemu i dokonanej ocenie materiału dowodowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy na brak uzasadnienia dla twierdzeń pozwanej, dotyczących nierównego traktowanie stron w zakresie dopuszczania wnioskowanych przez nie dowodów i preferencyjnego traktowania powoda. Analiza akt sprawy nie pozostawia wątpliwości, że na rozprawie przed Sądem Rejonowym w dniu 29 października 2013 r. Sąd ten dopuścił dowód z dokumentów złożonych w toku postępowania (k. 283), nie ograniczając zakresu tego dopuszczenia wyłącznie do dokumentów przedłożonych przez powoda; zwrot pisma pozwanej z dnia 28 października 2013 r. odnosił się zaś wyłącznie do części wykraczającej poza wnioski dowodowe.

Sąd Rejonowy w zgodzie z art. 207 § 6 kpc pominął twierdzenia skarżącej odnoszące się do braku legalizacji licznika gazomierza jako spóźnione, gdyż zostały przedstawione dopiero na ostatnim posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę. Jak słusznie wskazał w części motywacyjnej uzasadnienia Sąd I instancji, pozwana winna była je przytoczyć już w sprzecznie od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a najpóźniej na pierwszym posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, o czym została pouczona wraz z doręczeniem jej odpowiedzi na pozew (k. 228 - 229). Skarżąca nie wykazała także, by zachodziły podstawy usprawiedliwiającej spóźnienie w tym zakresie wskazane przepisem art. 207 § 6 kpc; za taką okoliczność nie może być uznane samo twierdzenie pozwanej, iż odszukała pierwszą fakturę wystawioną przez poprzednika prawnego powoda, albowiem numer licznika był pozwanej niewątpliwie znany choćby z treści faktur dotyczących dochodzonego roszczenia. W tym stanie rzeczy poza zakresem badania Sądu orzekającego w niniejszej sprawie pozostawała kwestia dokonywania przez powoda legalizacji gazomierza czy też istnienie obowiązku wskazywania daty tej legalizacji w dokumentach zawierających dane z odczytów. Godzi się także zważyć, iż nie mógł przynieść spodziewanego przez skarżącą rezultatu zarzut dotyczący jej nieobecności przy dokonywaniu odczytów, skoro nie wykazała, aby uprzednio zgłaszała jakiegokolwiek nieprawidłowości w działaniu liczników czy też aby jej nieobecność podczas tych odczytów mogła mieć jakiegokolwiek wpływ na ich wynik.

Pozwana w apelacji podniosła także zarzut wadliwego ustalenia stanu faktycznego sprawy wobec oparcia tych ustaleń na dokumentów wystawionych prawie pięć miesięcy po złożeniu pozwu, co w jej opinii, wskazuje na wydanie wyroku na podstawie dokumentów, które nie istniały w dacie złożenia pozwu przez powoda. Odnosząc się do powyższego zarzutu, wskazać należy, że powód przedstawił dokumenty w postaci faktur VAT i noty odsetkowej zawierające datę ich wystawienia. Konieczność przedłożenia tych dokumentów w formie papierowej implikowała ich wygenerowanie z systemu komputerowego już po dacie wniesienia pozwu i to z tej przyczyny widnieją na nich także daty wydruku duplikatów, które skarżąca błędnie zdaje się identyfikować z datami wystawienia faktur. Apelująca także nietrafnie dopatruje się błędu w wykorzystaniu dla poczynienia ustaleń stanu faktycznego sprawy duplikatów, nie zaś kopii faktur, albowiem brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności i autentyczności tychże duplikatów, których interpretacja wespół z treścią łączącej strony umowy, a także odczytu licznika gazomierza wskazuje na istnienie zobowiązania pozwanej.

Bezzasadny jest także zarzut pozwanej w przedmiocie wezwania powoda do usunięcia braków formalnych pozwu dopiero po przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu(...), bowiem przepis art. 505 § 1 kpc określa moment tego wezwania, jakim jest właśnie przekazanie sprawy do sądu według właściwości ogólnej.

Zarzucając otwarcie zamkniętej rozprawy w dniu wskazanym wcześniej przez Sąd jako dzień publikacji wyroku, wbrew twierdzeniom apelacji, również pozostawało w zgodzie z przepisami procedury cywilnej, stanowiąc wykorzystanie uprawnienia przewidzianego art. 225 kpc.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutu pozwanej, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia art. 5 kpc, nie informując skarżącą o wszystkich przysługujących jej prawach oraz nie pouczając o możliwości złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Zgodnie z w/w przepisem w razie uzasadnionej potrzeby sąd może udzielić stronom i uczestnikom postępowania występującym w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa niezbędnych pouczeń, co do czynności procesowych. Z treści powyższego przepisu wynika, że pouczenia sądu udzielane na podstawie art. 5 kpc muszą spełniać dwa warunki, a mianowicie być niezbędne i dotyczyć czynności procesowych. Powinność sądu udzielania wskazówek zachodzi zatem wtedy, kiedy strona z uwagi na swoją nieporadność, brak dostatecznej znajomości prawa i stopień skomplikowania sprawy nie jest w stanie zrozumieć istoty prowadzonego postępowania i podjąć w związku z tym stosownych czynności procesowych. Udzielenie pouczenia ma zapobiec wówczas nierówności między podmiotami postępowania, nie może natomiast naruszać bezstronności sądu. W przedmiotowej sprawie pozwana wykazywała w postępowaniu przed Sądem I instancji aktywność i zrozumienie swojej sytuacji procesowej w stopniu pozwalającym na umiejętną replikę twierdzeń strony przeciwnej, zatem zarzut uchybienia art. 5 kpc należało uznać za niezasadny. Pozwana przed Sądem I instancji prawidłowo formułowała swoje twierdzenia i wnioski zatem nie istniała potrzeba udzielania jej dalszych, poza poczynionymi, pouczeń tak co do podejmowanych czynności procesowych, jak i możliwości ustanowienia pomocy prawnej z urzędu.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego, w pierwszej kolejności wskazać należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwanej nie doręczono oryginału umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z dnia 11 lutego 2010 r. Twierdzenia apelującej nie korelują choćby z okolicznością regulowania przez nią - przed powstaniem zaległości dochodzonych pozwem - należności wynikających z przedmiotowej umowy, co jest w sprawie bezsporne.

W zakresie zarzutu braku wykazania przez powoda, że E. M. - osoba, która podpisała w jego imieniu z pozwaną umowę miała do tego stosowne umocowanie podzielić należy wskazania Sądu Rejonowego; nie może uisć uwadze, że powód potwierdził, iż złożył oświadczenie woli o treści wskazanej w umowie oraz konsekwentnie wykonywał jej postanowienia.

Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu Rejonowego argumentujące nietrafność zarzutów dotyczących niedoręczenia pozwanej regulaminu i cenników obowiązujących u powoda. Wskazać należy, że pozwana w treści obowiązującej strony umowy oświadczyła, że otrzymała ogólne warunki umowy i taryfy obowiązujące u powoda, a nadto wysokość cen paliwa gazowego oraz rodzaje i stawki opłat związane z obowiązywaniem zawartej umowy wynikają z taryf wprowadzonych na podstawie art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1059) Podzielić należy stanowisko wskazane w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie III CZP 111/06 (opubl. Lex nr 224577), zgodnie z którym zatwierdzona przez Prezesa URE i opublikowana taryfa zmieniająca ceny energii w czasie trwania stosunku prawnego wynikającego z umowy sprzedaży energii wiąże odbiorcę w terminie określonym w umowie, w granicach przewidzianych w art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego. Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 384 1 kc nie ma zastosowania również w zakresie, w którym odwołując się do art. 384 kc określa sposób prawidłowego zakomunikowania drugiej stronie treści nowego wzorca (przez doręczenie), zgodnie bowiem z art. 5 ust. 5 Prawa energetycznego nie ma obowiązku doręczenia adherentowi zatwierdzonych taryf. Przenosząc to stanowisko na grunt rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, że skoro umowa stron nie określała terminu związania stron nowymi stawkami cen wynikającymi z taryfy zatwierdzonej przez Prezesa URE w czasie trwania umowy i opublikowanej w tym czasie i brak jest obowiązku doręczania odbiorcy nowych taryf, to nowe stawki zatwierdzonej przez Prezesa URE i opublikowanej taryfy cen dla paliw gazowych wiązały strony w terminie określonym w art. 47 ust. 4 Prawa energetycznego bez potrzeby ich doręczenia.

Podniesiony zaś zarzut niekompletności przedłożonej do akt sprawy taryfy dla paliw gazowych jest bezprzedmiotowy dla oceny zaskarżonego wyroku, bowiem nie rzutuje on na ocenę zasadności żądania i jego wysokości

Nadto nieuprawnione jest zarzucanie przez skarżącą niewykazania przez powoda prawidłowości wykonania swego zobowiązania, bowiem to pozwana okoliczność tę powołując, winna - zgodnie z dyspozycją art. 6 kc - ją udowodnić, czemu nie sprostała.

Sąd Rejonowy również prawidłowo nie znalazł podstaw do rozłożenia na raty zasądzonego od pozwanej świadczenia na podstawie art. 320 in principio kpc, w świetle którego w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przyjąć należy, że tak ustanowiona w art. 320 kpc norma ma charakter wyjątkowy i może być tym zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a ochrona pozwanego nie może być stawiana ponad ochronę powoda i wymaga również uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym także uzasadnionego interesu powoda. Uzupełniając argumentację Sądu Rejonowego w tym zakresie i odnosząc się do treści zarzutu pozwanej wskazać należy, że zgodnie z oświadczeniem majątkowym pozwanej już w lutym 2014 r. otrzymywała ona emeryturę z ZUS w wysokości 1 575, 19 zł. Zatem, mając na względzie to, że wyrok uwzględniający powództwo został wydany w styczniu 2014r., skarżąca co najmniej od tej daty winna była liczyć się z ewentualnością przegrania procesu i czynić na ten cel stosowne oszczędności; brak było podstaw, by inne podobne do dochodzonych pozwem wydatki traktować priorytetowo, zaś okres roku był wystarczający dla zgromadzenia środków celem dokonania spłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1, 3 i 4 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490)